

Sygn. akt VIII U 1862/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2018 r. w Gliwicach

sprawy Z. M. (M.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania Z. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 16 kwietnia 2018 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt. VIII U 1862/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 16 kwietnia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu Z. M. prawa do emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 39 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskazując, że ubezpieczony do dnia 1 stycznia 1999r. nie osiągnął 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, a ponadto nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy dodał, że łączny udokumentowany okres pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią wynosi 6 pełnych lat, a zatem wiek emerytalny można obniżyć o 3 lata.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany i przyznania prawa do spornego świadczenia. Podniósł, że zaskarżona decyzja jest niezgodna ze stanem faktycznym, gdyż wykonywał on minimum 15 lat pracy w szczególnych warunkach, co mogą potwierdzić świadkowie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony Z. M. urodził się (...) Wiek 60 lat ukończył w dniu (...), natomiast wiek 65 lat osiągnął w dniu 22 stycznia 2021r. Nie jest członkiem OFE.

W dniu 5 kwietnia 2018r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

Zaskarżoną decyzją z 16 kwietnia 2018r. (...) Oddział w Z. odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 39 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskazując, że ubezpieczony do dnia 1 stycznia 1999r. nie osiągnął 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, a ponadto nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, że jest niezgodna ze stanem faktycznym, gdyż przez co najmniej 15 lat pracował w warunkach szczególnych. Jednocześnie nie kwestionował obliczonego przez organ rentowy okresu składkowego i nieskładkowego na dzień 1 stycznia 1999r.

Sąd ustalił następujący przebieg zatrudnienia ubezpieczonego:

- w okresie od 16 czerwca 1975r. do 30 czerwca 1981r. pracował w KWK (...) w Z. jako pracownik niewykwalifikowany pod ziemią,
- w okresie od 1 lipca 1981r. do 8 stycznia 1984r. pracował w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. – Zakład (...) na stanowisku kierownika sekcji technicznej,
- w okresie od 9 stycznia 1984r. do 19 stycznia 1984r. pracował w Górnośląskim Okręgowym Zakładzie (...) w Z. jako maszynista przetłocznicy gazu,
- w okresie od 20 stycznia 1984r. do 31 grudnia 2016r. pracował w (...) w Ł. na stanowisku dezynfektora – deratyzatora,
- w okresie od 5 stycznia 2017r. do 4 stycznia 2018r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych.

(...) Oddział w Z. uwzględnił ubezpieczonemu na dzień 1 stycznia 1999r. 23 lata, 6 miesięcy i 15 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Łączny udokumentowany okres pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią wyniósł 6 pełnych lat, zatem wiek emerytalny obniżono o 3 lata.

Organ rentowy nie zaliczył do pracy w szczególnych warunkach okresów pracy w (...) w Ł. od 20 stycznia 1984r. do 31 grudnia 1998r. z uwagi na rozbieżności w wykazanych w świadectwie pracy i świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach stanowiskach pracy.

Ubezpieczony na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2018r. nie kwestionował ustalonego przez organ rentowy na dzień 1 stycznia 1999r. okresu składkowego i nieskładkowego. Kwestionował natomiast wysokość przyjętego przez ZUS okresu pracy w szczególnych warunkach.

Powyższy stan faktyczny jest bezsporny i wynika wprost z akt organu rentowego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie czy ubezpieczony posiada wymagane na dzień wejścia w życie ustawy, tj. 1 stycznia 1999r., 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15 lat pracy w warunkach szczególnych, wymaganych do uzyskania emerytury z art. 184 ust. 1 w zw. z art. 39 ww. ustawy.

Zaskarżoną decyzją z 16 kwietnia 2018r. (...) Oddział w Z. odmówił bowiem ubezpieczonemu art. 184 w zw. z art. 39 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskazując, że ubezpieczony do dnia 1 stycznia 1999r. nie osiągnął 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, a ponadto nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony nie zgodził się z ww. decyzją i wniósł odwołanie podnosząc, iż pracował ponad 15 lat w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie (...) Oddział w Z. wskazał, iż nie ma podstaw do przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, gdyż nie udowodnił on wymaganego na dzień 1 stycznia 1999r. 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, a jedynie 23 lata, 6 miesięcy i 15 dni.

W ocenie Sądu zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Na podstawie cytowanych przepisów, prawo do emerytury w obniżonym wieku przysługuje ubezpieczonemu, który w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r., spełnił warunki w zakresie posiadania ogólnego stażu pracy oraz pracy wykonywanej w warunkach szczególnych a nie osiągnął wymaganego wieku. Ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 39 czy art. 32 również po dniu 31 grudnia 2008r. pod warunkiem nieprzystąpieniu do OFE. Wszystkie przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

Zgodnie z art. 39 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonemu urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949 r., spełniającemu warunek określony w art. 27 pkt 2 i niespełniającemu warunków wymaganych do uzyskania górniczej emerytury na podstawie art. 50a, który ma co najmniej 5 lat:

- 1) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, albo
- 2) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 pkt 4 i 5, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na odkrywcę w kopalniach siarki i węgla brunatnego oraz w kopalniach otworowych siarki

- wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 pkt 1, obniża się o 6 miesięcy za każdy rok takiej pracy, nie więcej jednak niż o 15 lat.

Stosownie do treści art. 39 ustawy w powiązaniu z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) ubezpieczonym mężczyznom urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przy pracach wymienionych w wykazie A, przysługuje prawo do emerytury w razie łącznego spełnienia następujących warunków:

1. osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat
2. posiadania wymaganego okresu zatrudnienia wynoszącego 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jak ustalono w toku niniejszego postępowania, organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu na dzień 1 stycznia 1999r. 23 lata, 6 miesięcy i 15 dni okresów składkowych i nieskładkowych, przy czym nie zaliczył do pracy w szczególnych warunkach okresów pracy w (...) w Ł. od 20 stycznia 1984r. do 31 grudnia 1998r. z uwagi na rozbieżności w wykazanych w świadectwie pracy i świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach stanowiskach pracy. Sąd podkreśla, że uwzględniony przez ZUS okres składkowy i nieskładkowy przez 1 stycznia 1999r. nie był sporny – ubezpieczony na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2018r. oświadczył, iż zgadza się z wyliczeniami organu rentowego w tym zakresie. Sporny pozostawał natomiast okres pracy w warunkach szczególnych.

Sąd podkreśla, że biorąc pod uwagę cytowane powyżej przepisy, już sam fakt, iż ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. nie legitymował się wymaganym 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym – miał tylko 23 lata, 6 miesięcy i 15 dni takich okresów – powoduje, iż nie może zostać mu przyznana emerytura z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Nie spełnia on bowiem jednej z przesłanek, odnoszącej się do konieczności posiadania co najmniej 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego na dzień 1 stycznia 1999r.

Sąd zwraca uwagę, że aby uzyskać prawo do emerytury w oparciu o cytowane wyżej przepisy, wszystkie wymagane przesłanki muszą zostać spełnione łącznie. Dlatego też ubezpieczony, który nie legitymuje się wymaganym, co najmniej 25-letnim okresem zatrudnienia, nie może uzyskać prawa do spornego świadczenia, nawet wówczas gdyby posiadał 15 lat pracy w szczególnych warunkach, gdyż nie spełnia jednej z koniecznych przesłanek. Już z tej przyczyny należało uznać, iż ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż skoro ubezpieczony nie mógł uzyskać prawa do emerytury, o której mowa w art. 184 w zw. z art. 39 ustawy emerytalno-rentowej z uwagi na brak wymaganego, co najmniej 25-letniego, okresu zatrudnienia, bezcelowym było badanie czy ubezpieczony osiągnął 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Reasumując, Sąd uznał, iż ubezpieczony nie spełnia przesłanek do uzyskania prawa do emerytury, w związku z czym zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.

(-) SSO Jolanta Łanowy - Klimek